

Ostrový sutin

BPM

Stále věříš, že jsi silný,
ale opakem dostaneš láskou jak kamenem za zdí.
Nevidíš přes ní.
Padáš jak raněný rytíř, vše se ti kroutí,
padá do listí.

Kde si započal polibkem sbírku básní.
Vypsal jsi všechny smutky z ní,
pak spadly sny.
Vyžraly díry do srdcí a teď jsi slepý,
opilý Romeo, co skončí příběh s Julií.

Chtěl by ses hnout, ale nejde to.
Chtěl by ses hnout; sakra nejde to!
Chtěl by ses hnout.
Láska je slepá!
Vždyť nevidí, hmatá a pálí do chodidel.

Vystavíš stovky stavidel, abys podepřel
svůj život jak Benátky.
Chceš milovat navždy?
Vyletět bez křídel jak anděl.
Jsi naivní.
Stojíš před rájem a čekáš až tě prozvoní.

Sochař milenců, že ti vysochal Evu.
Na trhu šilenců,
sháníš lásku za slevu.
Touláš se v Manetově krajině dočista sám.
Za zády cáry vašně; jdeš.
Nevíš kam.

Slýchal jsi, že láska má být životním hřebcem.
Zatímco tebe jenom umlátíla kladivem.
Prameny krve, které měly volně stékat;
srazily se v utrpení.

Jak je daleko
od vášně do lásky?
Jsme jako oblázky,
unavený pěnou dní.
Vztah se buduje, a pak se bortí.
Zbyl jen život.
Vlastně se nic nemění.

Vztah je prej danost.
Vztah je prej od jednoho ke druhému vystavěný most.
No tak dost!
Proč jsem tedy city k ní utápěl u jiný?
Bránila se objetí;
jsem tedy nevinný?

Proč se doopravdy chcem,
až když nemůžem.
Možná odpovíš mi, či ne.
No tak hej!
Co je láska a co slitování?

No tak povídej.
Jsem fakt zvědavěj.
Povídej, povídej!

Děláš to stále znova.
Jenom samý slova.
Já cítím svojí přítomnost jen když se spojej těla.
Ve víru vášně.
Ve víru odřikání.
Když se potíme, když se hledáme.

A přesto zůstáváme sami se sebou;
s ozvěnou.
Co chce najít duši,
ale zná jen tělo.
Odleju tě nahou z bronzu jako Donatello.
Dolíky ve tvářích
a jamky v podpaží.
Nížiny na bříše,
záhyby na šíji.
A jemné obočí,
když nemiluju; nežiji.

Někdo musí ranit.
Žena nebo muž?
Bude to milenec,
ten co první dostal nůž?
Aby mohl lásku brát.
Vždyť jsme přece lidi.
Co se můžou denně kát.
Slepec nejvíc vidí.

Snad utiší to hlad a my se začnem dívat,
abychom doopravdy mohli druhé milovat.

Jak je daleko
od vášně do lásky?
Jsme jako oblázky,
unavený pěnou dní.
Vztah se buduje, a pak se bortí.
Zbyl jen život.
Vlastně se nic nemění.